

CARLOTA SOLDEVILA

EL PRESTIGI TEATRAL

Una entrevista de
**NÚRIA ESCUR
i GUINOVART**

El 9 de febrer passat ens deixava Carlota Soldevila i Escandon (1919-2005), actriu i fundadora del Teatre Lliure, del que fou un dels principals puntals durant quasi trenta anys. Així culminava una intensa i entusiasta dedicació que la va fer passar anteriorment per unes quantes iniciatives que pretenien consolidar i modernitzar el teatre català: l'Agrupació Dramàtica de Barcelona, Els Joglars, el GTI, l'Institut del Teatre renovat, el Teatre de l'Escorpí, i encara aventures com la Cova del Drac o la Cucafera. Sempre generosa i vital, amatent i conciliadora, però insubornable i discreta, la Lota ha estat una institució a la qual volem recordar i homenatjar reproduint l'entrevista que es va publicar arran de la concessió de la Medalla d'Or al Mèrit Artístic que li atorgava l'Ajuntament de Barcelona l'any 1999, com abans havia estat guardonada amb el Premi ADB o la Creu de Sant Jordi.

Carlota Soldevila podria ser també paradigma de la discreció, elogi de seriositat, garantia de teatre compromès. Presència que omple fins i tot el més terrorífic silenci. Però el destí va voler que fos, per a diverses generacions de gent del teatre, el triomf del prestigi “versus” l’èxit social. Ella va ser, des del principi, “la mare” d’aquesta gran família que es va dir el Lliure. I els qui han gaudit del teatre amb els seus actors, saben prou bé que ja sempre continuaran creixent amb ells.

Quan va entrar, Carlota Soldevila em va semblar una pacífica i inofensiva àvia britànica, enginyosa i sol·lícita amb la seva gossa Kira, com ara una dona làbil. Però al llarg de dues hores aquesta gran dama del teatre es va anar transformant. Ignoro si va ser una transformació catàrtica o histriònica, però us puc assegurar que els seus ulls s’esponjaven parlant de Ionesco o de Brecht, els seus dits carregats d’anells que li van cedir les seves dues besàvies esdevenien profunds sarments rememorant els seus anys de gitana zíngara a la caravana del teatre català, la seva boca repintada de nina d’Ibsen s’obria generosa recordant la gènesi d’allò que, més que un projecte teatral, va ser una família, la seva família, el Lliure.

I el silenci. Mai un silenci no va ser tan explícit. Tot el que ha vist aquesta dona va carregar en excés la seva maleta. Quan em parlava dels qui ja han mort, com Fabià Puigserver, creia, fins i tot, que s’aixecaria de la cadira i levitaria per les estances del Lliure com el primer dia que va entrar en aquest santuari amb el cor trencat. El seu contorn d’ulls egipci, aquesta línia negra que sempre l’acom-

panya, apuntava cap a l’infinít en pronunciar el nom de Shakespeare. I, en fi, Carlota, Lota, la filla de Carles Soldevila, sortia del més profund d’aquest ésser, ara fràgil i juganer, de tira còmica, per tornar a la força tel·lúrica, la sobrietat i l’elegància més pures. Lota i la màgia.

NÚRIA ESCUR.- Joan Brossa deia que vostè era la seva actriu preferida.

CARLOTA SOLDEVILA.- Quan va morir, a l’hora de donar el condol, la vídua de Brossa va dir a algú: “Se l’estimava molt, a la Carlota, molt... fins i tot massa”.

NÚRIA ESCUR.- Doncs era un home molt selectiu.

CARLOTA SOLDEVILA.- A mi m’estimava perquè vaig representar moltes obres seves. El 1957 ja vam fer *Or i sal*. I ens van fer unes xiulades impressionants!

NÚRIA ESCUR.- La gent no va entendre l’obra.

CARLOTA SOLDEVILA.- No, de cap manera. I ell, des de darrere de l’escenari reia com un nen mentre el públic s’esgargamellava. Una de les primeres vegades em van espantar tant les xiulades que no vaig poder continuar, me’n vaig anar. Veies que la gent no t’escoltava; uns reclamaven els seus diners de l’entrada, uns altres demanaven que ens fessin fora...

NÚRIA ESCUR.- Quina escena els va indignar més?

CARLOTA SOLDEVILA.- El que va desencadenar la tempesta va ser el moment en què un de nosaltres es posava uns binocles esplèndids i mirant al públic cridava: “Allí, a la llunyania, veig... ¡vaques!...” Això és el que jo estimava en Brossa, la transgressió. Una vegada em va dedicar un poema en el qual jo em passava l’estona posant-me i traient-me el barret. Finalment li vaig preguntar: “Que potser em veus una dona molt indecisa?” No va contestar.

NÚRIA ESCUR.- I n’és, d’indecisa?

CARLOTA SOLDEVILA.- Gens ni mica. Em puc llançar a la cosa més inimaginable sense pensar-m’hi dues vegades. Durant un temps un nebot meu va ser metge sense fronteres a Mali. Vaig estar a punt d’anar-hi a treballar i a viure. I una cosa que encara tinc mitificada és fer un viatge a la Patagònia.

NÚRIA ESCUR.- Potser és perquè el seu pare, Carles Soldevila, va escriure *Lau, o les aventures d’un aprenent de pilot*, el qual també arriba a la Patagònia.

CARLOTA SOLDEVILA.- És possible, perquè ja llegia aquesta mena d’obres quan jo tenia vuit o nou anys.

NÚRIA ESCUR.- A vostè la van batejar Carlota perquè no podien posar-li Carles, en honor del seu pare. Pesa molt dur aquest cognom o fa la vida més fàcil?

CARLOTA SOLDEVILA.- Ara ja tothom em diu Lota. Nosaltres érem quatre germans amb una formació cultural especial, que ens va marcar, això és cert. Vam fer l’ingrés de batxillerat a casa i teníem una institutriu perquè la meva mare tenia uns vicis molt aristocràtics. Després ens van fer anar al Tècnic Eulàlia.

NÚRIA ESCUR.- Van viure quatre anys a París. Com és l’exili per a una noia de quinze anys?

CARLOTA SOLDEVILA.- Ho vam aprofitar al màxim. Va ser extraordinari. A París els meus pares ens van donar una llibertat insospitada. Suposo que van pensar: “Si per a altres l’exili és un càstig, per a ells serà un regal.” I passàvem el temps del Louvre al teatre, del teatre a les exposicions, però a casa havíem de rentar la roba a la banyera.

NÚRIA ESCUR.- El seu pare mantenia unes relacions magnífiques amb la

intel·lectualitat francesa de l’època.

CARLOTA SOLDEVILA.- És veritat. Per casa nostra passaven Mauriac, Maurois, Jules Romains, Keyserling (aquell baró bàltic immens), i després jo interioritzava tot el que havia sentit d’aquells grans homes mentre passejava en bicicleta pel Bois de Boulogne.

NÚRIA ESCUR.- I la por de la guerra?

CARLOTA SOLDEVILA.- Ens van ensenyar que només havíem de dir una frase, davant qualsevol situació: “Il n’y a pas rien a déclarer.” En els bombardeigs, al final ja no tenies ni por. Ni t’amagaves ni corries al refugi. Moltes vegades vaig estimar-me més quedar-me al llit per mandra abans que baixar. Vaig pensar que si la mort volia, arribaria igual. I si això passava, m’aterria pensar que podia quedar soterrada, sepultada, en el refugi.

NÚRIA ESCUR.- Deu al seu exili l’excel·lent francès que parla.

CARLOTA SOLDEVILA.- En aquesta època ets com una esponja. Una vegada Flotats em va dir que jo hauria de fer teatre en francès. Tal vegada.

NÚRIA ESCUR.- Es va enamorar d’algun francès?

CARLOTA SOLDEVILA.- No! D’un armeni! Vaig començar a treballar en un taller d’alta pelleteria. Eren jueus, els Frouchtmann. Jo els feia de maniquí desfilant davant les clientes, muntada en unes sabates de xarol de set centímetres. I allí treballava com a cap de taller un armeni pel qual jo em vaig deixar estimar fins que el van mobilitzar. Aleshores em van fer *padrina de guerra*. Fa poc que he trencat les seves cartes...

NÚRIA ESCUR.- Per què?

CARLOTA SOLDEVILA.- Perquè jo no tiraria mai res, i alguna vegada cal fer el cor fort

i fer-ho. No es poden guardar tots els records d'una vida; cal seleccionar-los. No puc guardar cartes de tots els meus amors, perquè vaig col·leccionar-ne molts.

NÚRIA ESCUR.- Creu que les dones sovint s'enamoren dels homes equivocats?

CARLOTA SOLDEVILA.- El temps ha dit que sí. Perquè em vaig casar enamoradíssima d'un home amb molts diners i vaig viure disset anys a la glòria perquè acabés tot malament.

NÚRIA ESCUR.- Vostè estava programada per ser la perfecta esposa burgesa, bona amfitriona, vestida per Balenciaga...

CARLOTA SOLDEVILA.- Sí, fins que arriba el dia en què el meu marit desapareix.

NÚRIA ESCUR.- Com?

CARLOTA SOLDEVILA.- Bé, em va dir que no es trobava bé, que li preparés un arròs caldós. I se'n va anar. No va arribar a menjar-se'l mai. Pel que sembla feia un any i mig que sortia amb una altra dona, i jo no vaig saber-ne res fins que vaig fer això tan ximple que surt a les pel·lícules: rentar una jaqueta i primer buidar les butxaques. Vaig descobrir-hi una carta on ella comunicava al meu marit que ja havia trobat un pis per als dos.

NÚRIA ESCUR.- En un mateix any vostè se separa, mor el seu pare i mor la seva mare. No s'enfonsa?

CARLOTA SOLDEVILA.- De cop i volta vaig sentir que estava totalment sola al món. I encara no ho entenc, però no em vaig enfonsar. Suposo que em va salvar el teatre. Havia fet alguna cosa, no gaire, però em van cridar de seguida per treballar. I m'hi vaig agafar com si fos una taula de salvació. Recordo que m'hi van portar per força, passava les nits plorant, sola, però en llevar-me em deia que havia de resistir-ho. Al cap de dos mesos de separar-

me em va venir a buscar Jordi Sarsanedas perquè s'inaugurava la Cova del Drac. I amb el que vaig guanyar-hi em vaig comprar un collaret de consolació.

NÚRIA ESCUR.- Després de l'exili vostè treballa en un despatx d'advocats i a l'editorial Horta. La seva carrera teatral comença quan té gairebé quaranta anys. Què li ha impedit això?

CARLOTA SOLDEVILA.- Jo mai no he pogut representar el paper d'Ofèlia, per exemple. Res de joenetes. La meua veritable estrella, la meua sort, ha estat treballar amb gent de tant talent com Lluís Pasqual, Fabià Puigserver, Albert Boadella...

NÚRIA ESCUR.- ¿És cert que va dir a Boadella que deixava els Joglars perquè no volia fer més pantomima i necessitava un teatre amb més paraules i menys gests?

CARLOTA SOLDEVILA.- Li vaig dir suauement i amb tot el respecte i compte que m'agradava més el teatre de text, d'autor. La lletra, allò que comuniqués, per a mi ho és tot. I aquest no era l'estil específic del grup. Ho va entendre perfectament.

NÚRIA ESCUR.- Digui'm un títol que li porti bons records.

CARLOTA SOLDEVILA.- *La cantant calba.* La vam representar tantes vegades! I això que la censura ens limitava la quantitat d'actuacions perquè no féssim la competència als teatres comercials. Això era vocació: pagar-nos el taxi per tornar a casa i l'entrepà del sopar i cosir-nos nosaltres mateixos els vestits de l'obra.

NÚRIA ESCUR.- A això se li diu amor a l'art.

CARLOTA SOLDEVILA.- Temps irrepetibles. El Lliure va ser una experiència intensa similar.

NÚRIA ESCUR.- Fins i tot va fer servir el seu vestit de núvia per representar *Les noces de Figaro*.

CARLOTA SOLDEVILA.- Sí, sí. El va veure Puigserver una vegada i em va dir: "Déu meu, Carlota! No te'l trencarem, però és preciós; ha de ser aquest el que treguis a escena". I així va ser. Era de "domàs valencià".

NÚRIA ESCUR.- Amb la mort de Fabià Puigserver van creure que el Lliure agornitzaria?

CARLOTA SOLDEVILA.- Totalment. Fabià havia fet prodigis. Jo l'estimava amb bogeria i la seva mort em va fer plorar més del que es pot imaginar. Tenia tanta imaginació...! La seva mort ens va desesperar i jo vaig pensar que el món s'enfonsava als nostres peus justament quan feia lustres que estàvem junts. Havíem arribat tan lluny, teníem tantes coses estel·lars per estrenar...

NÚRIA ESCUR.- El més valent va ser Lluís Homar.

CARLOTA SOLDEVILA.- Això li ho agrairé mentre visqui. Perquè quan ens sentíem perduts va tenir el valor (i una mica d'inconsciència, crec jo) de dir: "Si vosaltres m'ajudeu, jo puc intentar-ho". Em vaig llançar i li vaig contestar: "Digues-me què necessites; t'ho buscaré".

NÚRIA ESCUR.- A Carlota Soldevila, que no té fills, l'han considerada la mare de la família del Lliure. Vostè deu conèixer tots els secrets de la seva gent.

CARLOTA SOLDEVILA.- Durant vint-i-cinc anys m'ha donat temps, sí. Des d'aquell dia en què em van dir: "Lota, vine amb nosaltres a veure un teatre, ja sabem que és somiar, però... no hi perdem res". I fills reals mai no n'he volgut tenir, va ser l'única condició del meu marit; va quedar tan traumatitzat amb la guerra que em va fer jurar que no portaríem cap nen a aquest horrible món.

NÚRIA ESCUR.- Suposi que sóc estrangera i arribo a Barcelona. Com m'explicaria que el Lliure és una formació teatral diferent de les altres?

CARLOTA SOLDEVILA.- Ho és perquè el destí va unir diversos fils i perquè vam saber treballar més enllà d'allò estrictament teatral. Vam coincidir un grup de persones a les quals ens sobrava passió per la nostra feina. Mai no vam estalviar hores. Vam treure tanta porqueria, tanta pintura, tanta merda, que encara recordo unes fotos de les obres on semblen veritables obrers de la construcció.

NÚRIA ESCUR.- Mai no va haver-hi baralles?

CARLOTA SOLDEVILA.- És curiós. Sempre dic que no ho entenc, però realment no hi havia baralles. Enveges? Gelosies? No en vaig veure cap i en tot cas es passaven en privat. Es va respectar tothom. Quan l'Imma Colomer va dir que volia provar coses fora, que ens estàvem tancant molt, li vam dir que endavant. Un dia vaig mirar això que fa per televisió i en acabar vaig agafar el telèfon per felicitar-la. Minguell, si fa no fa, el mateix. El segon any ens va dir: "Jo no serveixo per compartir-ho tot, no tinc vocació de comuna. Ja em perdonareu". I se'n va anar tan tranquil. Després va ser Quim Lecina, que se'n va anar a la muntanya a dissoldre les seves preocupacions...

NÚRIA ESCUR.- Tot ho feien en comunitat?

CARLOTA SOLDEVILA.- El proselitisme, sí. Cadascú s'emportava alguns cartells per enganxar al seu barri i distribuir per les bústies. I si després calia passar l'aspirador, doncs el passàvem.

NÚRIA ESCUR.- Als joves que volen ser actors ara, què els manca?

CARLOTA SOLDEVILA.- Reflexió prèvia. Arriben amb unes altres motivacions

que no tenen res a veure amb les nostres. Però alguns d'aquests joves, amb els quals jo he treballat, arriben a ser actors boníssims i guanyen més diners dels que jo he guanyat en tota la meua vida. Jo he estat molt austera, com a bona capricorn. I ells fan televisió.

NÚRIA ESCUR.- La paraula maleïda?

CARLOTA SOLDEVILA.- Bé... jo no he volgut fer televisió.

NÚRIA ESCUR.- Per què?

CARLOTA SOLDEVILA.- M'ho he muntat malament. Però ho sabia. Una vegada em van oferir un milió de pessetes per fer d'àvia en un anunci de Nescafé. Els vaig dir que no, que no em semblava coherent. Ara miro les notícies i haig de tancar el televisor. Per televisió vam descobrir l'existència dels camps de concentració i encara recordo com em llevava de nit amb un terror indescriptible. Aquest aparell ens va desvetllar la consciència. Com podia existir tanta barbàrie?

NÚRIA ESCUR.- S'ha psicoanalitzat mai?

CARLOTA SOLDEVILA.- No, però el meu marit sí i jo vaig anar a algunes visites de reforç. Li van dir que encara no havia tallat el cordó umbilical. Jo, segons es veu, sí. El meu pare sempre ens va voler lliures.

NÚRIA ESCUR.- Funcionari de la Generalitat, molt compromès. Un home estricte?

CARLOTA SOLDEVILA.- Sorprenent. El veig dirigint-se cap a la nostra taula, on els quatre germans sopàvem, agafant-me la mà i recitant de sobte *La vaca cega*. La meua mare intentava posar ordre, però ell ens volia comunicar l'emoció. Va voler transmetre'ns el gust per la cultura, però sempre per osmosi. Casa meua estava plena de llibres i mai no ens va dir que els llegíssim. També ens va ensenyar la

intensitat, la veu, la pausa, el ritme...

NÚRIA ESCUR.- Diuen de vostè que és l'actriu que ha sabut interpretar els silencis més bé.

CARLOTA SOLDEVILA.- M'enorgulleix, perquè és una cosa molt difícil d'aconseguir. El *tempus*, saber allargar-lo fins que l'aire et demana que tornis a parlar, això, de vegades, és innat; depèn d'un ritme intern, com la vida, que t'esperona o et frena. Però la veritat és que jo mai no he sabut quines eren les meves virtuts, les meves gràcies.

NÚRIA ESCUR.- Diuen que els seus ulls.

CARLOTA SOLDEVILA.- Ah, els ulls!, els ulls sí que eren macos. Una vegada el meu pare em va presentar García Lorca, ell em va aixecar la barbata, em va mirar i va dir: "Encara rai, aquesta nena té ulls d'andalusa!". El vaig seguir tant que, quan uns anys més tard em vaig assabentar que l'havien afusellat, es va apoderar de mi una desesperació estranya.

NÚRIA ESCUR.- Va ser una adolescent privilegiada. Conèixer tots aquells personatges de la cultura, va canviar en vostè alguna cosa?

CARLOTA SOLDEVILA.- Formaven part del cercle vital del meu pare. I em va fer ser diferent. Pensi que quan jo tenia quinze anys ja havia llegit tots els russos i francesos, de Tolstoi a Voltaire.

NÚRIA ESCUR.- Mai no els va censurar cap lectura?

CARLOTA SOLDEVILA.- No. Encara que jo vaig llegir *L'amant de lady Chatterley* tan aviat que no vaig entendre res. Ni les escenes de sexe.

NÚRIA ESCUR.- Què ha heretat de Carles Soldevila?

CARLOTA SOLDEVILA.- Tal vegada la discreció. Mai no va voler destacar. Quan

hi havia una taula amb autoritats, el primer a seure-hi i polaritzar l'atenció era Sagarra, a qui, per cert, respectava molt. Però sembla que el meu pare era tan educat que es quedava sense cadira. La seva elegància de tracte era excel·lent. Jo, si alguna vegada l'he tinguda, no l'he cultivada prou. És un distanciament innat. Però he viscut amb intensitat, amb això en tinc prou.

NÚRIA ESCUR.- Expliqui'm la història d'amor més important de la seva vida.

CARLOTA SOLDEVILA.- Per a què? Si totes acaben malament...

NÚRIA ESCUR.- Perquè el més interessant d'algú és el que no explica mai.

CARLOTA SOLDEVILA.- Va haver-hi coses que jo creia que no se sabrien mai i, finalment, tothom les va saber. La meua història d'amor, per exemple, amb Guillem d'Efak. Estava separat de la seva dona i tenia una filla. Vaig voler portar-ho discretament, però al final es va saber. Em va fer tanta pena imaginar que una dona passava pel mateix que vaig passar jo amb el meu marit, anys abans, que a l'últim vaig avançar-li els diners del seu pis. Després del meu marit vaig tenir el que avui en diríem *amistats amoroses*. I ara crec que ja no m'enamoraré. Fins als 51 anys vaig mantenir relacions, després vaig tenir un lapsus perquè la història va acabar d'una manera una mica desagradable. Al final vaig decidir que baixava la persiana en aquest aspecte. Amics, molts. Res més. A Puigserver el vaig estimar molt, per exemple.

NÚRIA ESCUR.- Amb Fabià Puigserver va ser una història sense sexe.

CARLOTA SOLDEVILA.- Sí. Recordo quan em va confessar que era homosexual. Em va dir: "Lota, jo t'estimo moltíssim. Però

sóc homosexual i a més hi milito." Des d'aleshores moltes dones que el trobaven guapo i interessant em demanaven que els el presentés. I jo pensava: "Pobreta, una altra que no se n'ha adonat i que s'endurà un disgust". Era excel·lent, el talent i la sinceritat junts. Quan va morir vam perdre el nord, n'estàvem tant tots, d'ell... Es va passar tant que ens ha deixat en herència una casa.

NÚRIA ESCUR.- Mai no s'ha quedat en blanc a l'escenari?

CARLOTA SOLDEVILA.- En una obra en castellà. Havia de plorar. I vaig plorar, caram si vaig plorar, perquè no vaig poder recordar el que venia després. Sort que algú em va apuntar una paraula i vaig arrencar. Homar em mirava esglaiat, jo no parava de plorar i la memòria no venia... Són segons, però a l'actor li sembla una eternitat.

NÚRIA ESCUR.- Vostè és de les que en escena ploren de veritat?

CARLOTA SOLDEVILA.- En *L'héroie*, mentre feia l'escena de la mare que prepara el farcell al nen que se'n va, em vaig afartar de vessar llàgrimes com una boja.

NÚRIA ESCUR.- Què pot més en un actor, la intuïció o la tècnica?

CARLOTA SOLDEVILA.- Tinc el títol de l'Institut del Teatre, però he estat una autodidacta pura. Jo sempre dic que el que em va moure va ser el pòsit cultural familiar i això em va donar la força per saber el que havia de fer sense gaire tecnicismes. Tot ho dec a la biblioteca Univers, que era una cosa barata que va editar el meu pare, li ho juro. I quan ens mirava i arrencava poesies, allò ja era representar...

NÚRIA ESCUR.- No va llegir Shakespeare fins molt més tard.

CARLOTA SOLDEVILA.- Curiosament no el vaig descobrir fins que vaig pujar a un escenari. Vaig arribar al teatre de la mà de la cultura i la necessitat de revolució, el compromís social que volia treure a cops de peu totes les injustícies del món. Però per arribar-hi primer vaig haver de llegir de petita Dumas i Balzac. I la meua àvia va considerar que jo no havia de llegir això, que era inadequat, de manera que, sap què vaig fer per llegir *Els tres mosqueters*? Em vaig tancar a la *comuna*, un wàter de l'època, amb una finestreta per on es filtrava una esclatxa de llum.

NÚRIA ESCUR.- Gairebé místic.

CARLOTA SOLDEVILA.- Doncs si mai em trobo amb Jesucrist, li diré: "Senyor, com has permès que es fessin tants bunyols si podries haver-ho fet tot tan bé?" Només vaig ser creient a França, amb el pànic. Em veig davant una església, amb dues bosses gegants de menjar recollit, la meua mare amb la por que violessin les seves filles, i de cop i volta... els alemanys que entren amb les seves motos. Em vaig ficar corrents a l'església i vaig cridar amb totes les meves forces i en francès: "Ils sont là!"...

NÚRIA ESCUR.- Retirar-se és la decisió més difícil per a una actriu?

CARLOTA SOLDEVILA.- Jo m'he proposat anar retirant-me, acceptant només repetes puntuals que pugui complir. Sempre he estat una dona forta, de salut de ferro. Per això m'ha disgustat tant, ara, un pinçament de vèrtebra que m'està fastiguejant. Vull posar-me en contacte amb el grup de Pàniker que lluita per una mort digna, perquè el que no suportaria seria la degradació del meu cos. La temperància és una virtut.

NÚRIA ESCUR.- Mai no ha perdut la serenitat? Ni ha discutit amb els seus directors?

CARLOTA SOLDEVILA.- Mai. Ni amb Fabià, que era serè, metòdic, sòlid i de poques paraules, ni amb Pasqual, que és la força caòtica, un cicló de paraules. Amb ell, de vegades passaves una tarda treballant i al dia següent et deia: "Tot allò d'ahir va ser una merda. Ho repetirem." Et desfàs, però tornes a repetir-ho. Això és ser actor.

NÚRIA ESCUR.- Els personatges que ha interpretat han envaït la seva vida privada, ha permès que l'afectessin?

CARLOTA SOLDEVILA.- Solament a l'última representació. Quan saps que aquell personatge no tornarà a tenir vida, que acaba aquesta nit, aleshores sents com si una persona de la família s'estigués morint. S'allunya i sempre s'emporta alguna cosa teua amb ella. ■

Aquesta entrevista va ser publicada a la revista "Barcelona. Metròpolis Mediterrània" (núm. 47, juliol-agost 1999).

Núria Ecur i Guinovart és llicenciada en Ciències de la Informació per la UAB. Ha treballat al setmanari El Món, Catalunya Ràdio i TV3 i ha elaborat seccions fixes a El Periódico i Avui. Des de fa quinze anys treballa a La Vanguardia. Ha rebut el Premi Ciutat de Barcelona de Periodisme.